І все-таки її нема. Поетики — безсилі.
Бездарні віршарі вдягають шати голубі,
пов'язують на горла шовк, пащеки їхні — в милі.
Вони вивалюють себе і цьомки шлють собі.

Без неї пустка щодоби відчутніша на дотик.
Накручуються механізми снів-пересувань.
Прохід проспектом — введений без заштрику наркотик,
пустеля різнобарвних слів, розпечена гортань.

Баяни імітують гру.
У келихах — павуча кров.
У двориках — смердючий тлін.
Розлазиться

ядучий дим.

Вона покинула свій дім,
як ангел, вигнаний Творцем.
В цей дім вселилося Ніщо

з її страшним лицем.
15-31 серпня 1998 р. Львів